

romania2019.eu

Coronițe de salcie
la Festivalul Floriilor
de la Brănești

eveniment **6**

Popești-Leordeni,
marele satelit al Capitalei

fișă de localitate **10-11**

condeie Ilfovene

Nr. 20 | mai 2019 | Publicație de cultură

Casa de Cultură „Mihai Eminescu” din Bragadiru

Festivalul-concurs regional
**„Zâmbete
în pași de dans”**

Ediția a XI-a

**„Bucurie,
tandrețe și
tinerețe!”**

CULTURA

istorie&cultură **3**

Evenimente
organizate de CJCPCT
Ilfov în luna mai 2019

Despre putere și capcanele ei

Prof. **Constantin DINU**, consilier educativ, Liceul Teoretic „Ioan Petruș”, Otopeni

Ce ești dispus să faci pentru a-ți împlini dorințele? Ce ești dispus să faci pentru a avea reușită socială, celebritate, succes, bogăție sau o funcție? Iată o întrebare la care mulți dintre noi au răspuns, deja, prin fapte, comportamente și alegeri autodistructive.

Visul la succes și onoruri ne poate lua „fața” până acolo unde riscăm să ajungem sclavii și victimele propriului nostru vis. După cum vedem din viețile absolut reale ale unor politicieni, oameni de afaceri, artiști, vedete de tot felul, ajungem să dăm cu bocancii în lucrurile solide pe care le realizăm în viață, în eforturile proprii. Ajungem să câștigăm cu transpirație abundentă, săvârșită de-a lungul a zeci de ani, anumite poziții sociale sau un statut onorabil și apoi să ne autobiciuim prin dispoziția stranie de a obține mai mult și mai mult. N-ar fi o problema să avem „mai mult”, dimpotrivă! Dar ce suntem dispuși să cheltuim pentru „mai mult”? Ce suntem dispuși să facem pentru acest „mai mult”? Felul în care arată societatea, pe diferitele sale segmente de existență, dezvăluie dispoziția stranie a omului către lăcomie, gândire și comportament autodistructiv, către a ajunge sau a se menține într-o poziție de conducere.

Paradoxul creat este acela că oamenii care-și pot împlini, prin mijloacele deja existente, cele mai îndrăznețe vise și dorințe, visează la „mai mult”. Ei și-au împlinit de multă vreme nevoile, își pot împlini oricând dorințele și, cu toate acestea, sunt dispuși și predispuși la corupție. Poleită cu un fals scilpici și cu valori mai mult senzaționale decât reale, societatea îi poate atrage pe oamenii inteligenți într-o cursă de zile mari. Ei încalcă legea, când sunt puși s-o apere. Ei fură, atunci când nu au nevoie de nimic din ceea ce au furat. Ei mint, când le cer tuturor adevărul. Ei încalcă legea, când sunt puși s-o facă și să fie primii care-o respectă.

Dorința pentru „mai mult” le acaparează mintea până acolo unde oamenii ajung sclavii propriilor dorințe. Și, atunci când ajungi un sclav al banilor, al succesului, al celebrității - în sensul că ești în stare să faci orice pentru ele -, este evident că devii o victimă. Să privim cu atenție către luminile

strălucitoare ale rampei sociale pentru a învăța de la victimele sale ce nu ne „permitem” să facem pentru a ne autodistruge! Să nu devenim roboți ai unei lumi presărate cu valori de carton și cu „aur” de fum. Dacă suntem în stare să minșim, să furăm, să ne folosim trupurile ca pe niște obiecte de vânzare, să ne vindem libertatea sau dreptul la intimitate de dragul „unor dorințe”, atunci este cazul să ne punem întrebarea: „Și la ce-mi folosește?” La ce ne folosește o sumă de bani, fie și astronomică, dacă ea ne cheamă să renunțăm la munca de o viață pentru a o obține, la libertatea noastră din viitor, la autodistrugere?

Credința că puterea socială, că funcțiile de conducere ne fac de neînvins este o pură ficțiune mentală. Exemplele din istorie ne arată concret că de multe ori puterea s-a întors împotriva celor care au avut-o. Desigur, au fost cazuri (și nu puține!) când cei care au deținut puterea au folosit-o spre binele celor pe care îi conduceau. Împăratul roman Constantin cel Mare a oprit persecuțiile religioase și a luat măsuri favorabile creștinilor. Un alt împărat, Iustinian, a jucat un rol important, influențând, în bine, nu doar istoria timpului său, dar și pe cea a secolelor următoare. Din spațiul românesc îi pot aminti pe Alexandru cel Bun, Ștefan cel Mare, Neagoe Basarab, Constantin Brâncoveanu; prin acțiunile lor, au avut în vedere binele societății. Faptele bune săvârșite de ei, transcend epoca în care au trăit.

Ei și alți conducători onești au conștientizat că puterea socială durează o vreme, ca orice lucru. Când o pierdem, răspundem pentru abaterile noastre de la valorile autentice. Iar această lecție trebuie însușită cu responsabilitate de societatea actuală, care a pus un foc de paie de jur împrejur, amăgind mințile copiilor și ale adolescenților. Căci, din păcate, tot mai mulți dintre tineri cred că rolul social creează fericirea.

Și cum să-i convingă adulții că este exact invers, când și ei, deși au trecut prin meandrele vieții, tot sunt atrași hipnotic către capcana numită putere? ■

Director al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov

Alexandrina NIȚĂ

Condeie ILFOVENE

Editor: **Centrul Român pentru Inițiativă Socială**
Redactor șef: **Cătălin DRAGOMIR**

Redactori: **George GRIGORE, Cristina ANGHELUTĂ, Ionela MIRCEA, Anica POPA**
Foto: **Ionela MIRCEA, George GRIGORE, Marius VĂDUVĂ**
DTP: **Dan DULGHERU**

tipar - **www.tipografiaLM.ro**

Tel. **0371.084.001**; e-mail: **condeiilfovene@gmail.com**
ISSN 2601 - 0984; ISSN-L 2601 - 0984
Publicație distribuită gratuit

Un cineast pasionat de Cineclub, regizorul Victor Coloneanu

Dacă ai ocazia să stai de vorbă cu regizorul Victor Coloneanu, poți să-ți dai seama de la început cu câtă pasiune îți vorbește despre cineștii amatori și despre cinecluburile înființate încă din 1957, în România. În locuința sa te impresionează plăcut frumoasa expoziție de trofee și diplome primite de-a lungul anilor în care a activat ca cineast. Încă din copilărie, lui Victor i s-a dezvoltat o pasiune neînmurită pentru fotografie și film, în urma deselor vizite la un fotograf de cartier, Jean Millian, care avea studioul pe la Oborul vechi din București, dar și prin vizionarea filmelor la cinematografele „Florida” și „Ileana”, din Obor. În 1954, elev în clasa a IV-a, a mers la Palatul Pionierilor (Cotroceni) și s-a înscris la „Teatrul de păpuși” unde a învățat cum se manevrează păpușile, care este jocul scenic și cum se fac dialogurile. Apoi s-a mutat la

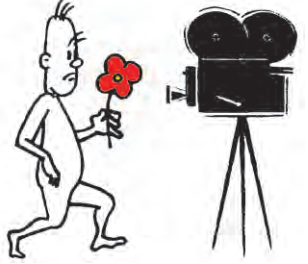
Cercul filatelic. Din toamna lui 1955 s-a înscris la cercul „Cinematografic”, unde a acumulat multe din tainele tehnice ale realizării filmelor, tehnica filmării, montajului, proiecției și a conceperii scenariilor și a creării coloanei sonore a filmelor. Datorită pasiunii și strădaniei Victor Coloneanu a fost distins cu o „Diplomă de Onoare”. Din motive organizatorice, cercul „Cinematografic” s-a unit cu cercul „foto”, iar Victor Coloneanu a acumulat foarte repede și tehnica fotoreportajelor și a lucrului în laboratorul foto. În 1961, angajat la „23August”, a fost repede captat ca fotoreporter în redacția ziarului „Viața Uzinei”. În 1966 a fost detașat pentru o lună ca fotoreporter la AGERPRESS. La 25 octombrie 1967 a inaugurat Cineclubul „FAUR-film”, pentru amatorii de fotografie și film. S-au înscris atunci 300 de pasionați, salariați ai

Mihai LEONARD

întreprinderii. Cineștii au primit sprijinul unor profesioniști precum Andrei Blaier, Lucian Bratu, Alecu G. Croitoru, Ion Popescu Gopo, Bob Călinescu, Victor Antonescu, Geo Saizescu, Nicolae Cabel, Călin Căliman și Eva Sârbu. Cineclubiștii au realizat astfel peste 300 de filme de toate genurile: animație, tehnice, protecția muncii, documentare, poeme, teatru tv etc.

În perioada 1976-1978, Victor Coloneanu a urmat cursurile Școlii Populare de Arte - Secția Artă Cinematografică (regie-imagine-film), cu regizorul Lucian Bratu. La terminarea cursurilor a obținut media 10, fiind declarat „regizor de film”. În perioada 1967-1989, Victor Coloneanu a realizat în cineclub 240 de filme, având un palmares de 120 de premii naționale și internaționale.

După pensionare, Victor Coloneanu a continuat să colaboreze cu marii regizori din cinematografia românească și să conducă Clubul Copiilor de Film de la Faur din 1994 până în 2006. Acum este dedicat realizării unor panouri fotografice pe diverse teme, cu fotografii și ilustrații din arhiva personală. ■

Mariana BANU, director al Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu” Ghermănești

Fericirea

Ștefan TEODORESCU, clasa a V-a

Ce este FERICIREA oare?
Un bol mare cu mâncare?
Oare este un tramvai
Care duce către Rai?

Sau este o înghețată
Plină doar cu ciocolată?
Poate este un animal,
Un pisoi sau un curcan?

Nu, FERICIREA este de fapt
Un sentiment greu de explicat.
Și sigur eu voi încerca
Să vă explic ce-i FERICIREA.

Ea este un giuvaer
Sau un diamant pudrat,
Ușor și catifelat,
Care-i greu de câștigat.

În concluzie, ați aflat
Că-i un lucru minunat.
Să fiți mereu FERICIȚI,
V-am pupat, să fiți IUBIȚII!

Scriitor de fericire

Începând cu ianuarie 2019, am încercat să lansez lunar provocări care să stimuleze la elevii creativitatea, inițiativa, voluntariatul, colaborarea, implicarea în activități practice, artistice, de reciclare etc. Așa se

face că, în luna martie, profitând de popularizarea Zilei Internaționale a Fericirii și a Zilei Internaționale a Poeziei, am provocat toți elevii talentați să scrie între patru și 20 de versuri despre fericire. Concursul l-am numit „Scriitor de fericire”. Invitația am lansat-o prin intermediul învățătorilor și diriginților. Am avut juriu, criterii și premii: diplome pentru participanți, diplome pentru premianți și bomboane pentru colegii de clasă ai elevului câștigător. Au participat elevi de la clasa a II-a până la a VIII-a și au fost declarați câștigători patru dintre aceștia. Surpriza cea mare a venit de la un elev de clasa a V-a care, în zece minute, în clasă, a scris poezia „Fericirea”. Ne-au impresionat mesajul, simplitatea și coerența acestuia. Este o bucurie și o mare satisfacție să descoperi un elev care scrie sau argumentează, pe o temă impusă, cu atâta ușurință. Știam despre el că a început din clasa a IV-a să cocheteze cu poveștile (la ultimul clopoțel și-a lansat o primă lucrare), dar nu am evaluat la adevărata valoare talentul de care poate da dovadă. Elevul se numește Ștefan Teodorescu, are 12 ani, și este înscris la Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Ghermănești, comuna Snagov. ■

Vă informăm că începând cu 7 februarie 2019, Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov funcționează la adresa din strada Ernest Juvara, nr. 3 - 5, Sector 6, București, etajul 1, clădirea Consiliului Județean Ilfov.

Printre stejari și liane, la Băneasa, stă ascuns Cavoul Mauriciu Blank

În apropierea Bucureștilor, la marginea Pădurii Băneasa, peste drum de Academia de Poliție, ascunsă printre copaci se află o construcție aparent ciudată. Doar pietonii o pot observa și asta dacă se uită foarte atent spre pădure. La 50 de metri de asfaltul șoselei se ridică o clădire din cărămidă, cu o boltă înaltă, de până la 10 metri deasupra solului. Dacă ne apropiem, vedem că nu există nici o inscripție vizibilă, iar cele două rânduri de uși sunt legate cu un lanț gros. Ascuns într-un cuib de copaci, iedera și liane, acest mausoleu aparține moșiei „Asociația Blank”. Cavoul Mauriciu Blank din pădurea Băneasa avea rolul de a păstra în istorie numele Blank. A rămas, însă, în paragină după ce moștenitorii au părăsit România. Singurul descendent locuiește la Paris, iar de mausoleu se ocupă acum administratorul cantonului silvic din zonă. Arhitectul Duiliu Marcu, autor al unor clădiri precum Academia Militară din București, Palatul Victoria sau Politehnica Timișoara, a construit capela într-o manieră simplă, punând în evidență valoarea plastică deosebită a materialelor de construcție. Clădirea a fost

proiectată pentru 5 morminte încastrate la parter și alte 5 sarcofage din piatră, așezate deasupra mormintelor. Astăzi, în interior, există 3 sarcofage, amplasate central. Ușa a fost executată din fier forjat, amintind de arhitectura românească veche. Locurile sunt, însă, goale pentru că rămășițele familiei Blank au fost mutate încă din anii 60 în Cimitirul Evreiesc.

Scurt istoric

Mauriciu Blank (1848-1929) a fost un bancher roman de origine evreiască. Acesta, împreună cu angajatorul său, Jacob Marmorosch, a pus bazele Băncii Marmorosch Blank, cu sediul în palatul omonim de pe strada Doamnei din București (1923). Se trăgea dintr-o familie de evrei sefarzi (de rit spaniol), emigrată în România în secolul XVIII, tatăl său fiind Lebu Blanco. Mauriciu Blank și-a început activitatea de comerciant pe străzile Băcani și Blănari din centrul istoric vechi al Capitalei, ca zaraf și cămătar, într-o casă din șirul de prăvălii al celor două străduțe. Mauriciu Blank s-a născut la 8/20 iulie 1848 la Pitești, a făcut studii la Viena, devenind

diplomat în științe comerciale și financiare. Din 1874, Mauriciu Blank s-a ocupat numai de afacerile financiare ale Marmorosch, Blank & Co. Pentru că a finanțat Războiul de Independență din 1877, Mauriciu Blank a fost decorat de rege cu Ordinul Coroana României în grad de Comandor în 1900. Până și canalizarea orașului București sau modernizarea Portului Constanța i se datorează în parte lui Mauriciu Blank. Acesta a fost căsătorit cu Bettina și a avut un fiu, Aristide, care i-a continuat opera financiară, dar și filantropică și care a fost căsătorit pentru câțiva ani cu Cella Delavrancea, fiica scriitorului Barbu Ștefănescu Delavrancea. Bancherul a încetat din viață în 1929 și a fost înmormântat cu funeralii naționale. În 1930, o stradă din București a primit numele lui. Sediul cel mai impunător al băncii, construit la apogeu, în 1915-1923, atunci când a contribuit financiar la înființarea Air France, există încă pe strada Doamnei. Comunitatea evreiască din România i-a ridicat un monument funerar în Cimitirul Filantropia din București, în anul 2018. Aristide Blank, fiul bancherului (1883-1960), a studiat dreptul și filosofia

la București și a activat ca director de bancă. A efectuat serviciul militar, avansând până la gradul de căpitan de cavalerie în rezervă (1919). A deținut funcțiile de subdirector (din 1905), apoi director general (împreună cu Richard Soepke, cu drepturi egale) și administrator delegat al Băncii „Marmorosch, Blank & Co.”. În perioada de maximă expansiune a băncii a deschis sucursale la Paris (1920) și la New York (pe Broadway) și în alte mari orașe americane (1921). S-a remarcat prin acțiunile filantropice, numărându-se printre donatorii care au pus bazele Spitalului „Caritas” din București, inaugurat în prezența regelui Carol al II-lea (iunie 1933) și a făcut parte din consiliul de administrație al Academiei Comerciale din București (1929-1934; 1934-1939) și din consiliul superior al penitenciarelor și institutelor de prevenție (1930-1935). Atras de aviație, a fost membru fondator al Ligii Naționale Aeriene (1912), iar după Primul Război Mondial a pus bazele unei societăți de transport aerian româno-franceze, care avea să devină ulterior compania „Air France”. În prezent, capela familiei Blank se află în administrarea Ocolului Silvic București. ■

Bibliografie (și imagini vechi):
Acad. Duiliu Marcu - „Arhitectura”, volum îngrijit de Adrian Oprea, Editura Tehnică, 1960.

Surse:
bucurestiulmeudrag.ro; adevarul.ro; corectnews.com; wikipedia.org.

Foto:
calatoriicuizistoric.ro

CULTURA

Evenimente organizate de CJCPCT Ilfov și partenerii în luna mai 2019

- Proiectul cultural „Elevi din Ilfov pentru Patrimoniul Cultural”, început în martie 2019, se desfășoară în 15 gimnazii și licee din Ilfov, cu participarea a peste 1.400 de elevi. Elevii vor aprofunda tema patrimoniului local și a patrimoniului UNESCO din România. Vor avea loc seminarii, ateliere de meșteșug, concursuri și realizarea unui caiet al proiectului care va cuprinde ideile originale ale elevilor cu privire la punerea în valoare a obiectivelor de patrimoniu din fiecare localitate. Acesta este organizat de Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov (CJCPCT) Ilfov și realizat de Asociația Gașpar, Baltazar&Melchior / Școala de la Piscu;
- Concursul cu tematică de protecție civilă „Cu viața mea apăr viața” (etapa județeană), organizat de ISU „Dealul Spirii” București-Ilfov, în colaborare cu ISJ Ilfov, sprijinit material și financiar de Consiliul Județean Ilfov, prin CJCPCT Ilfov (13 mai) la Centrul de Pregătire al Pompierilor „General de Brigadă Corneliu Stoicheci”, din șoseaua Gării Cățelu, nr. 3, Sector 3, București, începând cu ora 8.30;
- Concursul Național de Creație Plastică „Arta - Între talent și dăruire”, Ediția a V-a, organizat de Fundația „Prețuiește clipa” și Școala Gimnazială „Profesor Ion Vișoiu” din Chitila, care are ca obiectiv general cunoașterea, stimularea și afirmarea potențialului artistic al copiilor din învățământul primar, gimnazial și liceal. Concursul își desfășoară etapele în perioada ianuarie - mai 2019, iar pe 18 mai va fi vernisajul concursului, urmat de decernarea premiilor, oferite de către Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov;
- Proiectul cultural „Studiul dansului popular din zona Ilfovului” organizat de CJCPCT Ilfov, în parteneriat cu Asociația Coregrafilor Ansamblurilor Folclorice din România, care va începe la 17 mai, la Chiajna, urmând a se desfășura până în luna noiembrie 2019. Vor fi instruite 60 de cadre didactice în domeniul dansului popular, în vederea conservării, promovării și transmiterii acestor elemente de patrimoniu către noua generație.
- Concursul curcilor tehnico-aplicative „Prietenii pompierilor”, care se va desfășura la nivel gimnazial și va fi organizat de ISU „Dealul Spirii” București-Ilfov, în colaborare cu ISJ Ilfov, sprijinit material și financiar de Consiliul Județean Ilfov, prin CJCPCT Ilfov (23 mai), la Centrul de Pregătire al Pompierilor „General de Brigadă Corneliu Stoicheci”, din șoseaua Gării Cățelu, nr. 3, Sector 3, București, începând cu ora 8.30;
- Simpozionul „Ilfov - Cununa cu diamante” - Ediția a XXI-a, organizat de Societatea de Geografie din România - Filiala Ilfov și ȘJ Ilfov, Casa Corpului Didactic Ilfov, în parteneriat cu Consiliul Județean Ilfov, prin CJCPCT Ilfov (sfârșitul lunii mai). ■

George V. GRIGORE

Fântânile din Cocioc - Periș „Hai vecine și-mi arată / Cum să scot apă la roată!”

Odată cu venirea primăverii, Școala de la Piscu, în colaborare cu Institutul Național al Patrimoniului, Inspectoratul Școlar Județean Ilfov, Protoieria Ilfov Nord, cu susținerea și parteneriatul Consiliul Județean Ilfov prin Centrul Județean Pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, a început un proiect de cercetare a patrimoniului cultural care mai poate fi martor al culturii țărănești tradiționale, în satele din județul Ilfov.

La Cocioc, sat care a aparținut Domeniului Coroanei cu același nume, azi sat mărginaș al Perișului de Ilfov, pe atunci centru administrativ care se întindea până la Pisc (comuna Ciolpani), pe margini de drum mai poți încă găsi câteva fântâni zdrene și largi, din zidărie, cu lemnăria solidă și piesele de metal întregi. Sunt fântâni din vremea reginei Maria, cu lanț și roată, care scot apă de la mare adâncime. Pe una dintre ele se găsește inscripționat anul 1915. A fost, probabil, unul dintre gesturile regești pe care le-a făcut Casa Regală a României atunci pentru unul dintre cele aproximativ 60 de sate pe care Administrația Domeniului Coroanei le-a avut în grijă.

Încă viabile și posibil funcționale, în epoca apei curente, oare cât vor mai dăinui, dacă nu vor fi recondiționate, aceste minunate fântâni? ■

George V. GRIGORE

Concert aniversar „1 AN“, la Centrul Cultural Cornetu

La 20 aprilie 2019, la Centrul Cultural din Cornetu a avut loc un minunat concert, dedicat unui an cultural plin de realizări, de când directorul, colonel (r) profesor Marius Crucianu, manageriază această instituție de cultură ilfoveană. Dacă pe holul și în foaierea Centrului Cultural se aflau expoziții de pictură, de modelaj în lut, de artă fotografică, create de cursanți, în culisele sălii de spectacol se pregăteau dansatorii, cântăreții și actorii. În cadrul acestui eveniment, spectatorii s-au putut bucura de prezența actriței Naționalului bucureștean, Monica Davidescu (aceasta prezentând momentele aflate în spectacol), dar și de intervențiile muzicale ale cunoscutului solist de muzică ușoară, Aurelian Temișan. Pe scenă au urcat, pregătiți de marele spectacol, Corala „Cornățenii“, acompaniată de profesorul

Ștefan Ciobanu. După această fericită deschidere, a urmat formația de dans modern, coordonată de coregraful Olimpia Cheța și un moment angelic de pian, susținut de Elena Antonia Bordeianu, care are o pleiadă de peste 20 de premii la activ. Formația de dansuri populare a Centrului Cultural din Cornetu, coordonată de coregraful Florin Dobre și Cornelia Florentina Șuhan, a adus o horă moldovenească în fața publicului. A urmat Erica Pocora, cu piesa „Când viața mea va începe“. Grupul folkiștilor, coordonat de profesorul Marius Crucianu, a cântat balada lui „Andrii Popa“, amintind de formația Phoenix, apoi un nou „dans din codru“ și interpretarea fără cusur a Giuliei Hoporteanu, cu piesa „Cât de departe pot ajunge“ au încântat publicul. „Șatra“ a fost alegerea Grupei mari de dans modern - balet, care a urcat pe scenă, spre a desfăta alesul public, iar piesa „Prostia omenească“, după Ion Creangă, a fost interpretată de cursanții din cadrul Atelierului de teatru al acestui centru cultural, coordonat de actrițele Monica Davidescu și Antonia Din. În partea a doua a concertului au urmat invitații din Ilfov, respectiv cursanții de la centrele culturale de la Bragadiru, Bufta, Clinceni și Moara Vlăsiei. Un moment special a fost interpretarea piesei „Voi cânta iubirea mea“ (din lirica românească a secolelor XIX-XX), prezentat de actrița Diana Radu Stan și cursanții săi de la Casa de cultură „Mihai Eminescu“ de la Bragadiru. Apoi s-au prezentat pe scenă elevii de la Colegiul Național de Muzică „George Enescu“ (Andrei Daniel Cosma - pian) și de la Colegiul Național de Arte „Dinu Lipatti“ (Ștefan Viorel Nistor - clarinet; Iancu David Andrei - vioară;

Carina Tănase - Ene - pian), dar și cursanții de la Asociația Culturală „Bucuriile Muzicii“, „Percuționistii Adorno“ (profesor Marian Micu) și „Vintage Band - Cornetu“. Printre cei care au însușit atmosfera de spectacol s-a aflat și Ansamblul de dansuri „Doina Ilfovului“, condus de Daniela Mândroc, care a prezentat o suită mixtă („Drăgaica“), din zona Olteniei și colajul „Hai la brâu“. Grupul vocal „Zestrea Ilfoveană“, de la Casa de Cultură Clinceni, coordonat de îndrăgita interpretă de muzică populară Eugenia Moise Niculae, a ridicat sala în picioare cu celebrele melodii

„Zărzărea, zărzărea“ și „Mult mi-e drag mie Mărin“. În încheiere, în aplauzele publicului, Aurelian Temișan a interpretat piesa „Cine oare“ (compozitor Viorel Gavrilă, versurile Daniel Iordăchioaie), acompaniat în premieră de „Vintage Band - Cornetu“.

A fost un an de realizări importante pentru Centrul Cultural din Cornetu, dar și un spectacol aniversar pe măsură, care a dus în fața publicului oameni talentați și rezultatele lor minunate.

Să o țineți tot așa! ■

George V. GRIGORE

Comunitatea bulgară din Aluniș/Măgurele a sărbătorit Lazărul Mare

În ziua de Florii, comunitatea bulgară din cartierul Aluniș al orașului Măgurele a sărbătorit Lazărul Mare, învierea lui Lazăr. Conform tradiției adusă pe meleagurile românești în anul 1774 de câteva familii de bulgari stabiliți în Aluniș (Broskărie, altădată), fetele din comunitatea bulgară îi colindă pe gospodari.

Li se spune „Lăzărițe“ și au în repertoriu cinci cântece care se și dansează. Cântecele sunt dedicate gazdei, copiilor, fetelor nemăritate. Lăzărițele sunt conduse de o nașă care pune o batistă pe umărul celui colindat.

Pentru truda lor Lăzărițele primesc ouă proaspete care sunt împărțite cu nașa și apoi fiecare vopsește ouăle în Joia Mare.

Așadar, și anul acesta, de Florii, la Aluniș a fost prilej de dublă sărbătoare. În comunitatea bulgară de aici, tradiția „Lăzărelului“ este respectată cu sfințenie încă de acum aproape 250 de ani, când, alungate din locurile natale de prigoana otomană, șapte familii de bulgari se stabileau în actualul oraș Măgurele.

Potrivit tradiției, ca în fiecare an, de Florii, îmbrăcate în strai popular, fetele din comunitatea bulgară - „Lăzărițele“, au mers să colinde pe la casele gospodarilor din Aluniș. Urările transmise de copile prin cântece reprezintă o dedicație specială, în funcție de calitatea membrilor familiei respective. Astfel, în timpul dansului, fetele au interpretat cinci cântecele diferite: pentru fetele nemăritate, flăcăi, copii sau pentru gazdă și găzdoi, iar, înainte de începerea colindului, Nașa, conducătoarea grupului de fete, a așezat o batistă pe umărul celui colindat. Conform tradiției, fetele au fost răsplătite pentru colindul și dansul lor cu ouă proaspete și cu mici sume de bani. ■

Cristina ANGHELUȚĂ

Portrete de dascăli ilfoveni (Ediția a II-a, 11 aprilie 2019)

Familia de profesori Gheorghe și Elena Petcu, Liceul Teoretic „Ioan Petruș” Otopeni

Motto:

„Dacă învățătorul are dragoste pentru profesia sa, el este un învățător bun. Dacă învățătorul are dragoste pentru profesie și pentru elevi, el este un învățător desăvârșit”.

L. Tolstoi

Vocația de dascăl este una de excepție. În ciuda dezaprobării generale, în ciuda ponegririlor de tot felul, mai ales în ultimul timp, în ciuda dezacordului, vocația aceasta este una hărăuită, cu fior tainic, cu bucurii și lumini ascunse. A împărtăși din conștiințele tale, din entuziasmul tău, a transmite realități trăite și verificate, a modela visuri, doruri, a deschide orizonturi nu poate fi decât ceva excepțional. Atâtea generații ce s-au perindat de-a lungul timpului au fost beneficiarele acestui transfer de cunoștințe, trăiri, modelări și remodelări, încât profesia de dascăl nu poate fi decât apreciată, reanalizată și decorată ca virtute de înalt rang. Dificultățile vieții cotidiene, greutățile pe linie profesională, limitările de un fel sau altul au știrbit din frumusețea, savoarea și importanța acestei vocații. Atâtia „mercenari”, atâtia nechemați au făcut ca profesia de dascăl să fie denigrată.

Azi, ne amintim uneori de lecturile copilăriei, despre Domnul Trandafir, învățătorul plin de bunătate, așa cum și-l amintea Mihail Sadoveanu sau despre Dascălița lui Octavian Goga, stinsă din viață mult prea devreme, lăsând în amintirea elevilor o icoană luminoasă. Tot azi ne amintim cu nostalgie de unii dintre propriii dascăli, de cei care ne-au inspirat, instruit, șlefuit. La Otopeni, lucrurile nu puteau să stea altfel... prima clădire a școlii datează din anul 1861. Arhiva școlii păstrează documente din anul 1890: cataloage, condici, registre matricole și de inspecții. Începând din toamna lui 1952, a primit repartiție **Elena Năstase (Petcu)**, așa cum mărturisește în revista Gaudeamus, Nr.10, din noiembrie 2008: Septembrie 1952. „Cu emoție și multă teamă, dar

cu speranțe și visuri tinerești (ca la 18 ani), am deschis o porțiță de scânduri vechi, vopsită într-o culoare pământie și am ātruns în incinta Școlii Generale de 7 ani din Otopeni, de unde aveam să ies la pensie, în 1990. Am intrat într-o cancelarie mică, foarte mică, fără telefon, radio sau televizor, fără parchet, covoare sau linoleum. Pereții erau încărcăți cu fotomontaje, gazetă de perete și portretele lui Marx, Engels, Lenin, Stalin numiți „clasicii marxism-leninismului”... Eram absolventă a Școlii Pedagogice de învățători-instructori... Localul școlii era format din două clase mari, care nu se încălzeau niciodată iarna”. Apoi, un an mai târziu, în 1953, a fost repartizat și dl. **Gheorghe Petcu**, tot ca învățător, absolvent al Școlii Pedagogice. Trei ani mai târziu, în 1955, și-au legat destinele, au format generații de elevi, la început ca învățători, instructori de dans, teatru, apoi după terminarea facultăților, ca profesori, **d-na Petcu** de limba și literatura română, dar și bibliotecar, iar **dl. Petcu**, în calitate de profesor de educație fizică și sport dar și director adjunct între anii 1956-1960, apoi între 1964-1968, și nu în ultimul rând, ca director în perioada 1990-1999. „Pentru noi, cei de atunci, în general, și pentru mine și pentru învățătorul **Gheorghe Petcu**, în special, au existat două școli: una în care am instruit și educat copiii și alta în care i-am învățat pe părinții acestora carte (alfabetizarea maselor), i-am antrenat în activitățile culturale - artistice (culturalizarea maselor), i-am ajutat să-și lucreze pământul integrat în marea tarla a CAP (cooperativizarea agriculturii).”, mărturisește, **d-na Petcu**, în același articol, citat mai sus. De-a lungul anilor, școala s-a transformat frumos, în anul școlar 1959-1960, când avea doar un teren sportiv amenajat, cu o suprafață de 200 mp. Ulterior, se înființează și o sală de gimnastică dotată la acea vreme cu saltele, capre, trambuline și bănci. După 1990, se amenajează un teren de handbal acoperit cu zgură roșie și un teren de baschet cu panouri.

Anii au trecut, generațiile au crescut, evoluat, transformat, mulți și-au luat zborul pe alte meleaguri, alții au rămas, și în firescul vieții au familii, copii sau chiar nepoți, deja, la școală... câțiva, dintre noi, foști elevi, călcăm pe urmele bătătorite cu har, talent și răbdare de ei. Ne așteptau nerăbdători, cu temele făcute, cu masa plină cu... de toate. Cu drag, ne-au povestit, ne-au încântat cu amintiri, ne-au hrănit pentru clipele care, au trecut... ca gândul, și Doamne, ce-am mai răs la amintirea legată de alfabetizarea unui otopenar, prin anii '60, când în aceeași odaie, se aflau patru copii, dar și vaca și vițelul. În aceste condiții, săteanul a învățat să-și scrie numele, dar și să silabisească: „A-NA A-RE ME-RE”, urmând apoi o revoltă... atât de taaaare pentru „Câte mere are Ana? Sau... de ce doar... mere?”. Nu în ultimul rând, rămâne și amintirea cu primarul Radu, care, din cauza noroiului sau a gropilor adânci, aflate pe drumul ce ducea către Căminul Cultural, aproape în fiecare seară, acesta îi căra în spate, pe rând, pentru că era muuult mai echipat (cu cizme de cauciuc).

În respect, în semn de recunoștință....

Scurte constatări și elogiul unui pedagog... **Petcu Gheorghe** Cu prilejul sărbătorilor pascale, dorim să facem un respectuos elogiul omului **Petcu Gheorghe**, dar și pedagogului **Petcu Gheorghe**, care a slujit învățământul, din cătunul Otopeni, și mai târziu înfloritorului oraș, vreme de peste cincizeci de ani. Latura sa luminoasă, rațională și practică a marcat multe generații care fac cinste școlii conduse zeci de ani de domnul profesor **Petcu Gheorghe**.

profesori, care m-au ajutat să cresc frumos, să iubesc învățătura, să înțeleg că școala este un loc unde se petrec lucruri plăcute și unde se leagă prietenii pe viață. Având rădăcinile în Otopeni, am avut ocazia de a-i cunoaște destul de bine pe dl. profesor Gheorghe Petcu și pe d-na profesoară Elena Petcu. Îmi amintesc că, în casa a IV-a, în anul școlar 1974-1975, mi-a fost învățător **dl Gheorghe Petcu**, pentru câteva luni. Pentru prima dată, la vârsta de aproximativ 10 ani, aveam să trăiesc o schimbare radicală. Am devenit o altfel de elevă, deși fusesem și până atunci un copil ascultător și bun la învățatură. Refuzam să mă gândesc că mi-ar plăcea mai mult o oră de joacă decât o oră de efectuat teme. Trebuia să rezolv temele corect, să nu dau prilej noului domn învățător de a mă muștra cu privirea... (nu neapărat cu nota!). Dacă până atunci îi percepeam ca fiind zburdalnici și neastâmpărați pe anumiți colegi, acum era evidentă schimbarea lor. Când cineva striga „șase”, se știa că vine domnul învățător. Toți fugeam în bancă și luam poziția de „drepti”. După binecunoscutul salut “Bună ziua!”, ora se desfășura în liniște deplină. Explicațiile erau întotdeauna clare, pe înțelesul tuturor. În ciclul gimnazial, orele de educație fizică se realizau pe echipe fete/băieți, fetele cu d/na prof. Cristina Manolache, băieții cu dl profesor Gheorghe Petcu. Probele erau cronometrate

și notate de ambii profesori. Fiind un copil firav, mă străduiam să răspund exigențelor probelor de viteză, rezistență, gimnastică etc. **Corectitudinea** în notarea și aprecierea elevilor era o calitate de necontestat a domnului profesor. Mă bucuram mult când reușeam să mă autodepășesc și să obțin nota 10. **Exigența** exprimată pe chipul său, dar și **hotărârea cu care a susținut performanța** au avut un rol esențial pentru formarea mea viitoare. Nu am fost eleva **doamnei profesoare Elena Petcu**, dar am avut prilejul să o cunosc prin participarea mea la olimpiadele școlare de limba și literatura română, precum și la activitățile pionierești organizate în acele vremuri. În 1990, când am revenit la școală, în calitate de profesoară de fizică, domnul profesor Petcu ocupa funcția de **director**. Nu era o surpriză pentru mine. **Omul integru și sobru** merita pe deplin acest titlu. Nici măcar o clipă nu mi-am imaginat, ca un arc peste timp, alegoric măsurând ceva mai mult de un deceniu, îmi va aduce chiar mie, oportunitatea de a fi ceea ce nu credeam că aș putea fi vreodată. **Domnul și doamna Petcu reprezintă pentru noi, cei care i-am cunoscut și îi cunoaștem, un model, nu doar de profesori, mentori, sfătuitoari, susținători, îndrumători, ci și un model de frumoasă familie.** - **Prof. Viorica HERA, Director, Liceul Teoretic „Ioan Petruș”, Otopeni.** ■

Conservator din fire, nu și-a schimbat atitudinea indiferent de greutățile întâmpinate prin profilul muncii. Debordând de entuziasm molipsitor, optimist și jovial, a reușit să-și atragă simpatia atât a colaboratorilor cât și a elevilor. Ca mentor, a cules laurii gloriei la diverse concursuri la care au participat discipolii săi. Și pentru că talerele balanței au fost echilibrate, împărțind tuturor fructul înțelepciunii, ne închinăm în fața distinsului profesor, tată, bunic și cetățean de onoare al urbei, **domnul Petcu Gheorghe. - Primar, Constantin Silviu GHEORGHE, 2007**

Recunoștința mea se îndreaptă spre oamenii minunați care mi-au fost

✍️ prof. **Elena NICULAE** și director adjunct **Carmina MARMANDIU**

Coronițe de salcie și colinde minunate la Festivalul Floriilor de la Brănești

„Festivalul Floriilor“, aflat la prima ediție județeană, s-a desfășurat vineri, 19 aprilie 2019, și a adus pe scena Casei de Cultură din Brănești numai copii și tineret din Ilfov, aceștia culegând folclor autentic de la bătrânii din localități și reconstituind obiceiuri și tradiții aflate pe cale de dispariție. Această manifestare multiculturală este menită să revigoreze colindele și tradițiile specifice Sărbătorii Floriilor și Sfintelor Paști în județul Ilfov. Organizator a fost Casa Corpului Didactic,

alături de partenerii care au sprijinit acest eveniment, respectiv Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovare a Culturii Tradiționale Ilfov, Școala Gimnazială nr. 1 Brănești, Grădinița Rița Gărgărița și Asociația Culturală Brănești. Pe teritoriul județului Ilfov, în această perioadă, se desfășurau o serie de obiceiuri care aveau drept

scop pregătirea spirituală pentru comemorarea patimilor, a morții și a Învierii Domnului. Acestea începeau cu o serie de colinde care se desfășurau în ajunul Sărbătorii Floriilor, zi cunoscută și ca „Sâmbăta lui Lazăr“ și continuau în „Duminica Floriilor“, când creștinii sărbătoresc intrarea Domnului în Ierusalim.

„Ziua Învierii“

După o prezentare a evenimentului făcută de profesorul Marius Ovidiu Sebe, a urmat un cuvânt de deschidere al doamnei Alexandrina Niță, director al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovare a Culturii Tradiționale Ilfov. Eleva Cătălina Maria Pană a urcat pe scenă, interpretând cântecul „Sub o salcie pletoasă“ (de la Școala nr. 1 Brănești, clasa a IV-a; profesor îndrumător Georgeta Ungurenci). A urmat eleva Amalia Gabriela Petre, de la Seminarul Teologic Liceal Ortodox „Sfânta Filofteia“, interpretând piesa „Ziua Învierii“ (profesor coordonator Catrina (Anisia) Ana Maria). Grupul de colindători al Școlii Gimnaziale nr. 1 Brănești (coordonat de profesorii Marius Ovidiu Sebe, Iustina Ilie, Georgeta Ungurenci și Nicoleta Tone) au interpretat

momentul artistic „Colinde de Florii la Brănești“. Apoi „Grupul Lăzărești“, de la Liceul Teoretic „Horia Hulubei“ din orașul Măgurele (coordonat de profesorii Andrei Viorica, Niculina Chiripuci - de la Grădinița nr. 1 din Măgurele și Tudor Arangel - președintele Asociației Bulgarilor din Măgurele) au interpretat momentul artistic „Colinde de Florii“ intitulat „Lazăr Mare, Sărbătoare, Lazăre“, în limba română și în limba bulgară („Fleazuf Grădinkă, Libelma-se, Libile“). Grupul „Dorulețul“ (însoțiți de maestrul Ion Acheaua), de la Școala Gimnazială nr. 1 din Berceni (coordonatori profesorii Ioana Haiducu și Roxana Enache) a interpretat „Cântece și colinde de Florii la Berceni“ („Salcia“, „Lăzărele“, „O minune“, „Vin Florile“ și câteva colinde - incantații). Corala „Cornățenii“, de la Centrul Cultural Cornetu (coordonator col.(r) Marius Crucianu) au încheiat manifestarea artistică interpretat „Colinde și cântări de Florii și Paști“. La final, după aplauzele prelungite ale publicului spectator, au urcat pe scenă și au fost premiați cei peste 100 de colindători, alături de profesorii coordonatori, din localitățile Cornetu, Berceni, Măgurele și Brănești. ■

George V. GRIGORE

Festivalul-concurs regional „Zâmbete în pași de dans“

Ediția a XI-a. Casa de Cultură „Mihai Eminescu“ din Bragadiru

„Bucurie, tandrețe și tinerețe!“

Alexandrina Niță, președintele juriului: **„S-a observat o reală evoluție față de anul trecut, din punct de vedere al pregătirii lor. Se vede că s-a lucrat mult mai mult cu copiii, că le place dansul“**

Din Ilfov au participat ansamblurile „Fluturașul“ de la Palatul Copiilor și Elevilor Bufta, „Artis“, „Dyvas“ și „Plaiuri ilfovene“ de la Școala nr. 1 din comuna 1 Decembrie, ansamblul din comuna Dascălu și „Jilăveanca“ de la Jilava.

Dimineața zilei de sâmbătă, 6 aprilie, a fost mai încărcată de emoții decât întreaga săptămână. Pe drumul spre Casa de Cultură „Mihai Eminescu“ din orașul Bragadiru aflau microbuze și autocare pline ochi. Pe scările monumentale erau sute de persoane care se agitău spre intrare. Copiii dansau cu eferescență și talent, ocupând cea mai mare parte din spațiul holului. De-abia se mai putea strecura câte cineva către automatul de cafea. Dar, așa se întâmplă când dansul devine „un sport pentru toți“. Cu toții au venit pentru Festivalul concurs regional „Zâmbete în pași de dans“, ediția a XI-a, desfășurat în parteneriat cu Palatul Copiilor și Elevilor Bufta și Inspectoratul Școlar Județean Ilfov. Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, a fost cel care a pregătit pentru premierea copiilor învingători frumoase surprize. Pe scena Casei de Cultură „Mihai Eminescu“ din Bragadiru au urcat copii din județele Ilfov, Prahova, Argeș, Brașov, Ialomița, Teleorman și din municipiul București.

În fața unei săli arhipline, copii cu vârste cuprinse între 6 și 18 ani s-au întrecut la dansuri de caracter, modern, clasic, sportiv, fantezie coregrafică, street dance solo și de grup, balet, popular, de revistă, trend, etno și contemporan.

Juriul acestui concurs a fost format din Alexandrina Niță, director al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, inspector Cornel Gănescu, Iuliana Mihai - profesor coregraf, Adriana Tașcov - profesor învățământ primar și Diana Dicianu - director al Palatului Copiilor și Elevilor Ilfov.

„S-a observat o reală evoluție față de anul trecut, din punct de vedere al pregătirii lor. Se vede că s-a lucrat mult mai mult cu copiii, că le place dansul“, a declarat doamna Alexandrina Niță.

„Pentru juriu a fost o zi plină de bucurie. Ne-am amintit că dansul este plăcere, voie bună, sentiment și că dansul este o artă“, a precizat, la rândul-i, profesorul Cornel Gănescu.

Concursul de dans „Zâmbete în pași de dans“ are ca obiectiv principal dezvoltarea capacităților artistice și motrice ale elevilor exprimate prin dans, dezvoltarea simțului pentru frumos, pentru expresivitate corporală și estetică, într-un cadru competițional artistic. Elevii își vor forma și valorifica astfel competențe în planul relaționării și al spiritului de fair-play. Prin derularea activităților se va crea un climat

de înțelegere, toleranță, comunicare empatică. Într-o lume a informatizării, a mediului virtual, a unui ritm alert și aflat în continuă mișcare, în care de cele mai multe ori se promovează kitsch-ul, adevăratele valori culturale, comorile inestimabile ale unui popor, încep să se piardă, să se uite asemeni unei vechi lăzi de zestre: cu toții știm că există, dar este acolo, undeva uitată, în casa bunicilor de la țară. Tradițiile, obiceiurile, portul și folclorul sunt comori inestimabile ce definesc un popor făcându-l unic, statornic și nemuritor în ciuda scurgerii timpului. Copiii sunt cele mai sensibile ființe, dornice să învețe, să înțeleagă, să simtă. Vârsta lor fragedă nu constituie un impediment în abordarea acestei teme, ci, dimpotrivă, un avantaj căci vom lucra cu niște minți și suflete „nepoluat“ încă de alți factori.

Cu multă pricepere, dar mai ales pasiune, putem inocula copiilor dragostea și respectul pentru tradițiile, obiceiurile și folclorul românesc.

Festivitatea de premiere a Festivalului concurs regional „Zâmbete în pași de dans“, aflat la ediția a XI-a, a umplut sala de vioiciune și bucurie. Peste 300 de premii au pornit către tinerii dansatori talentați și către profesorii coordonatori meritorii. Aplauzele nu mai conțineau, iar uralele făceau să vibreze aerul din sala de spectacol. Deși întreaga activitate s-a întins pe parcursul a peste patru ore, nimeni nu dorea să plece spre casă. Era prea multă bucurie, tandrețe și tinerețe! ■

George V. GRIGORE

PALATUL BRÂNCOVENESC de la POTLOGI, copie fidelă a celui de la MOGOȘOAIA

Auzisem de Curtea Domnească a lui Constantin Brâncoveanu de la Potlogi doar în trecere. Dar, de data acesta, Ansamblul Brâncovenesc de la Potlogi a intrat în atenția mea total neașteptat. Vizitasem Peștera Ialomiței din masivul Bucegi, iar după o discuție despre speologie cu domnișoara de la casa de bilete am primit un album cu Potlogi-ul și unul cu Ansamblul Curții Domnești de la Târgoviște. Impresionat de gest, după vizitarea cavității carstice amenajate modern și igienizate, am hotărât să vizitez cele două obiective. La Târgoviște aveam să descopăr schimbări benefice și notabile, iar în privința Potlogi-ului, surpriză totală: aici se găsește un ansamblu arhitectural asemănător până la identificare cu Palatul

Brâncovenesc de la Mogoșoaia. S-au făcut de curând restaurări ample cu bani europeni, iar ansamblul este o mică bijuterie, într-o oază de verdeață. A doua surpriză a fost turul ghidat în interiorul palatului. Doamna care ne-a luat în primire ne-a oferit tot felul de detalii picante din viața domnitorului și a boierilor de pe la anul 1700. Nu a fost o lecție plictisitoare de istorie, nici un discurs pretențios, desprins din cărți, ci mai degrabă mici anecdote care au pus lucrurile în context. Pe scurt, Constantin Brâncoveanu a construit Palatul de la Potlogi într-un singur an, în 1698, pentru fiul lui, Constantin. Înăuntru am văzut mantii din acea perioadă, obiecte de mobilier realizate după descrieri cât mai fidele din cărți, dar și obiecte originale cum ar fi

unul dintre cuferele de călătorie ale lui Brâncoveanu. În 1714, după ce domnitorul a fost decapitat, turcii au devastat palatul crezând că-i aur ascuns pe undeva. Tentative de restaurare au mai fost de-a lungul timpului, însă doamna care ne-a ghidat prin palat, precum și câțiva dintre vizitatori își aminteau că au copilarit printre zidurile palatului abandonat și camerele erau goale, geamurile sparte, iar pereții încercați de vreme. Restaurarea a fost începută în 2011 și continuată până în noiembrie 2015, când ansamblul a fost deschis publicului. În palat am văzut mobilier de epocă, obiecte de folosință casnică, haine de pe vremuri, dar și sigilii, paftale și inele de epocă. Dar beneficia a fost și plimbarea prin grădina palatului, reconstituită peisagistic. E drept că domeniul de la Mogoșoaia este ceva mai ofertant, mai mare, mai amenajat, însă aici la Potlogi, parcul se află în plină creștere, iar vizitatorii de abia descoperă un nou loc de vizitat. Complexul Brâncovenesc de la Potlogi se găsește la circa 16

km de Titu și la 45 km nord-vest de București, pe intersecția DJ 711 A (Bilciurești - DN 71 - DN 7 - A 1 - Corbii Mari DN 61) cu DJ 401 A (Bolintin Vale - A 1 - DN 7 Găiești) și la 5 km de A1 București - Pitești, pe un drum care pornește de la km 49 al autostrăzii. În trecut, Potlogi-ul era traversat de drumul principal de circulație care lega Bucureștiul de Târgoviște și Craiova. Chiar acest lucru l-a determinat pe domnul Țării Românești, în 1698, să ridice în centrul localității un frumos palat spre a fi lăsat moștenire fiului său, după cum spune pisania așezată pe fațada de sud a palatului: „Aceste case din temelia lor sunt înălțate de luminatul domn, Io Constantin Basarab Voievod fiului său Constantin Brâncoveanu, începându-le și sfârșindu-le la leat 7206 (1698) și la al zecelea an al domniei sale, ispravnic fiind Mihai vtorii postelnic Corbeanul“. Această inscripție de consacrare (pisanie) este unul dintre puținele elemente păstrate din edificiul original. Este decorată cu un frumos vultur valah („urmaș“ al totemului getic „Mamei Gaya Vultureanca“ de acum peste 2.500 de ani), este scrisă în grafia chirilică locală, folosită în Valahia și Moldova până la reforma alfabetului de la mijlocul secolului al XIX-lea. Aceasta menționează în inițiale la colțuri numele și titlul fondatorului Palatului Potlogi: „Io [Eu/ salutare], K [Constantin], B [Brâncoveanu], V [Voievod]“.

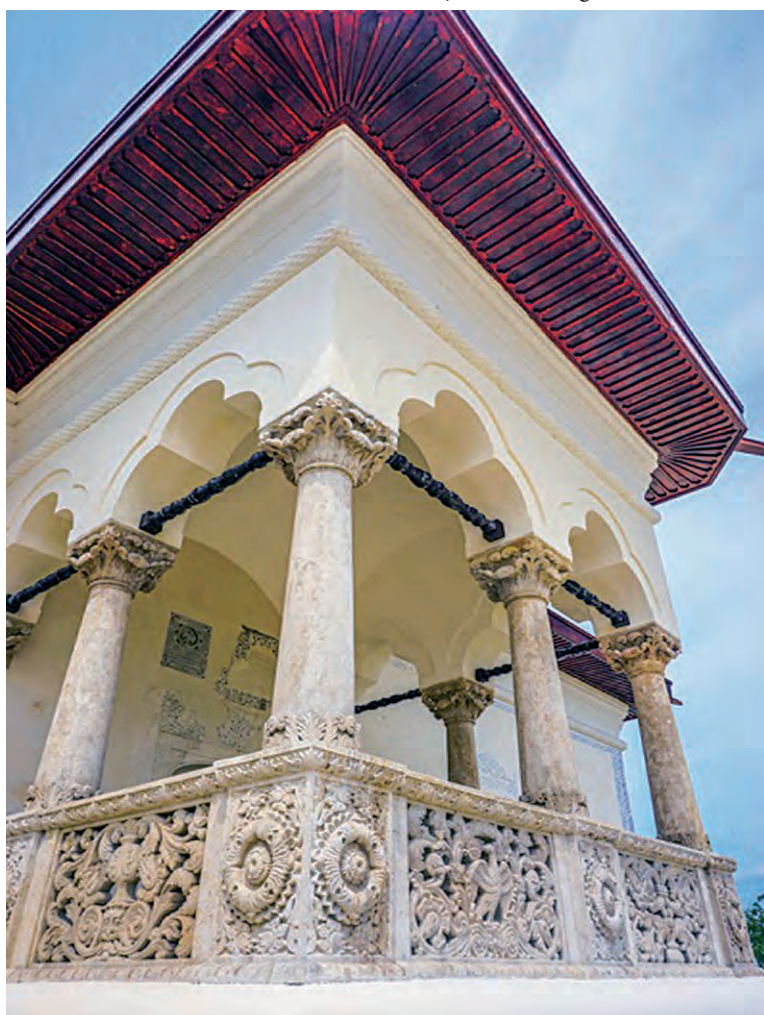
Ansamblul muzeului - monument istoric

Curtea palatului este de formă rectangulară, fiind străjuită la nord de albia fostului heleșteu, iar pe celelalte trei laturi de un zid impresionant de incintă. Această curte a fost împărțită după obiceiul vremii în trei segmente, separate între ele prin ziduri și clădiri anexe: curtea de primire care leagă poarta principală de incinta palatului, curtea de serviciu, destinată gospodăriei, iar la nord între palat și heleșteu se aflau

grădinile palatului. Principala construcție a curții, palatul (care măsoară 32 metri în lungime și 23 lățime), este o construcție de plan dreptunghiular în a cărei compunere intră o pivniță boltită, un parter și un etaj. Pivnița este o construcție vastă, acoperită de patru calote sferice sprijinite pe un stâlp central prin intermediul pandantivilor.

La exterior, palatul este tencuit și păstrează fragmentar un decor în stuc asemănător celui din interior. În incinta curții se pot vedea fragmente de fundație ale cuhniei, acum reconstituite (colțul de sud-est), ale slomului (vest), precum și ruinele casei vechi care mai păstrează beciurile și o parte din zidurile parterului (est). Tot în partea de est, dar având curte separată, se găsește biserica cu hramul Sfântul Dumitru, ctitorie a Brâncoveanului ridicată în 1683. Curtea brâncovenească de la Potlogi reprezintă un nucleu de referință pentru înțelegerea arhitecturii brâncovenești, prin structura arhitectonică și plastica decorativă prezentă aici. Astăzi, ansamblul muzeului este declarat monument istoric. Patru ani au durat lucrările în cursul cărora palatul a fost renovat și mobilat cu obiecte autentice din patrimoniul Complexului Național Muzeal Curtea Domnească din Târgoviște, iar o parte dintre clădirile din curte au fost reconstruite, astfel încât să arate ca în vremea lui Constantin Brâncoveanu.

Pentru punerea în valoare a ansamblului, dar și în amintirea și pomenirea domnitorului martir, la 15 iulie 2004, de Ziua Comunei Potlogi, în apropierea intrării în curtea Palatului Brâncovenesc a fost inaugurat un monument dedicat domnitorului Constantin Brâncoveanu, operă a sculptorului Olimpiu Petre, cunoscut și ca Eli Petre. Astăzi, chipul domnitorului fixat în piatră ne privește cu înțelegere și ne invită să vizităm palatul său de la Potlogi. Să nu-l lăsăm să aștepte prea mult... ■

George V. GRIGORE

Despre pictorul Mihnea Cristian Badea din Buftea

„Singura salvare a unei societăți aflate în declin este să investească în educație“

Acum un timp eram prezent la o expoziție-concurs de icoane pictate de sticlă, coordonat de Centrul Județean de Conservare și Promovare a Culturii Tradiționale Ilfov, la Casa de Cultură din orașul Buftea. Printre elevii premianți ai manifestării erau câțiva care stăteau în vecinătatea unui tânăr care părea un elev „mai mare“. La plecare, doamna Anca Popa, inspector în cadrul Birului de Cultură a CJCPCT Ilfov, mi-a indicat faptul că pot pleca spre București cu „domnul profesor Mihnea“. Așa aveam să descopăr că elevul „mai mare“ era de fapt profesorul celor premiați. Dar cine este pictorul și profesorul de pictură Mihnea Cristian Badea? Este un artist plastic care a absolvit Universitatea Națională de Arte „Ion Grigorescu“ din București, Facultatea de Istoria și Teoria Artei, la clasa profesor-doctor Sabina Ivașcu. După absolvire a urmat cursul unui workshop împreună cu artistul german Klaus Merkel, în cadrul Universității Naționale de Arte București - 1997. A participat la numeroase expoziții colective: Expoziția de la „Casa de Cultura Friedrich Schiller“, expoziția 1998 - Fundația Româno-Germană pentru perfecționare, expoziție 1999 - Sala Mare a Bibliotecii ASTRA din Sibiu, expoziție 2000 - Institutul de arhitectură și urbanism „Ion Mincu“, Bienala Internațională de Desen „Josep Amat de Sant Feliu de Guixols“ 2004, expoziție - Hotel Prezident Mangalia 2004,

„Dreptul la timp“ - expoziție la „Galeria de Artă Ploiești“ 2006, Festivalul „IF art“ 2006, la „Salonul Artei Prahovene“ - Galeria de Artă Ploiești 2003 - 2006. A avut și expoziții personale, precum CLAUSTROFOBIA - 2003 și MELANCOLIA - 2005. Pentru lucrările sale deosebite, încărcate de semnificații și sentimente, a primit numeroase premii. Dintre acestea amintim Premiul 1- pentru grafică la Festivalul de artă „Ifart“ - 2006 Ediția I. A avut colaborări de natură artistică cu Graphic designer, Axis Media, Ostium A@T etc. A fost

profesor la „Clubul Copiilor și Elevilor Buftea“. Acum predă la cele două școli gimnaziale din orașul Buftea. Este membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România.

De la pictură la rock - doar un pas

Ca iubitor al muzicii rock, cea care îl inspiră în creațiile artistice, pictorul Mihnea Cristian Badea promovează acest gen muzical. De asemenea, are printre pasiuni și organizarea unor evenimente de factură medievală (concerte, festivaluri, seri tematice etc.) Pe pagina sa de facebook se află un mesaj original, pe care îndrăznesc să vi-l transmit și dumneavoastră: „Acest text ar trebui să fie un fel de CV al meu, ca reprezentat al Cavalleria Events/ Asociația OST Cultural Events, asociație care are ca obiectiv general susținerea valorilor culturale din România. În acest context, în urma cu șapte ani, indignați de faptul că România rămăsese pe ultimul loc în Europa la capitolul „Festivaluri Rock“, am decis să concepem primul nostru proiect care să pună România pe harta marilor evenimente de rock/metal: OST MOUNTAIN FESTIVAL. Proiectul a fost unul de pionierat, a spart gheața în acest domeniu și cred că a produs o schimbare radicală a pieței de evenimente din cadrul acestei arii muzicale. Cum am ajuns eu să susțin muzica rock din România n-aș putea să spun. Dacă în copilărie chiuleam de la orele de muzică, preferând să ronțai zarzăr în curtea bisericii de lângă școala mea, mai târziu n-am avut prea multe tangențe cu lumea muzicii, exceptând cele 10 minute de emisiune rock de la „Vocea Americii“ și vinilurile pe care le colecționez, atât cât permitea regimul comunist având în vedere politica lui, vizavi de muzica rock. Poate că m-a atras caracterul militantist al rock-ului din acea perioadă, muzica ce putea demola ziduri, bariere de gândire, eu unul fiind un tip ușor insubordonabil, așadar am rezonat ușor cu acest tip de muzică. În fine, chiar și aici am fost un reacționar pentru că atunci când toată lumea asculta „Led Zepellin“, sau „Deep Purple“ eu preferam „Black Sabbath“, iar mai târziu, când „Iron Maiden“ și „Metallica“ erau în vogă, eu rezonam mai degrabă cu „Slayer“ și „Kreator“. Acum, prefer să caut mereu trupe noi, interesante; nu agreez main-stream-ul și festivalurile gigante,

prefer în schimb comunitățile de nișă, în care exprimarea supraviețuiește încă liberă de convenții și șabloane. Desigur, nu mă mai rezum numai la rock/metal, mi-am extins preferințele către jazzul contemporan, reinterpretările muzicii arhaice și tot ceea ce înseamnă experiment în muzica orchestrală. Pentru mine contează totuși ca muzica să fie făcută de muzicieni, de instrumentiști, chiar dacă accept uneori și intruziunea muzicii digitale. În cei 6 ani de activitate intensă în acest domeniu, am încercat întotdeauna, atât cât am putut, să susțin metal undergroundul din România și nu numai, organizând, pe lângă sutele de concerte de club și edițiile festivalurilor „OST“ și „Ghost Gathering“, o serie de concepte tematice precum: „The Night of The Deep Sorrow“, „Core Syndicate“, „Interplanetary Night“, „Signum Imperii“, „Underground Metal Resistance“, „Guitar Masters“ și „Rock Legends“, proiecte menite să umple golurile de educație muzicală ale publicului românesc, public ce suferă de îndobitocire în urma popularizării în media a muzicii lipsite de valoare, de spirit, de esență. Consider că singura salvare a unei societăți aflate în declin este să investească în educație, așadar mi-am asumat rolul de educator și în domeniul muzical, deși ca specializare sunt profesor de arte vizuale, profesie pe care îmi permit să o practic încă. (...) Ca membru al „Asociației OST Cultural Events“ sunt mulțumit să văd că trupe pentru care prima experiență internațională a însemnat un eveniment marca „OST/Cavalleria“ au ajuns mai apoi suficient de cunoscute și apreciate încât să apară pe scenele marilor festivaluri europene. În continuare voi „lupta“ pe frontul metal underground și voi susține atât cât îmi stă în putință muzicienii care abordează acest gen muzical.“ (Autobiografie: Mihnea Cristian Badea)

Iubitor de muzică și creator în domeniul artei plastice, Mihnea Cristian Badea este într-un fel continuatorul fiorului artistic urmat și de mama sa, prof. Mariana Badea, care conduce de ani buni un cerc al elevilor pictori de la Școala Gimnazială nr. 1 „Ioan Vișoiu“ din Chitila, având elevi multipremiați la nivel regional și național, fiind o permanentă colaboratoare în cadrul proiectelor artistice și culturale desfășurate de Centrul Județean de Conservare și Promovare a Culturii Tradiționale Ilfov. ■

Surse: artline.ro; czb.ro; ccebuftea.ro

George V. GRIGORE

POPEȘTI - LEORDENI

marele satelit al Capitalei

George V. GRIGORE

„Moșia Leurdeni ot Elhov, hotărâtă și împietrită dupleste tot hotarul cu pivniță de piatră, după cum arată și zapisele cele vechi“.

Popești-Leordeni este un oraș ilfovean, aflat în vecinătatea sud-estică a Capitalei, la ieșirea către Oltenița Conform recensământului din 2011, aici se află o populație de 21.895 de locuitori, dar neofical trăiesc peste 30.000. Urbea se află pe malul drept Dâmboviței, cuprinde trei foste sate - Popești-Conduratu sau Pavlicheni, Popești-Romani și Leurdeni - fiind așezată pe moșia „Ciumernicul“ a unor boieri ziși „din Popești“ și „din Sintești“. Localitatea Popești apare pentru prima dată în documente la 1532, când se pomenește de moartea lui Vlad Vodă, înecat în apele Dâmboviței. În 1632, când Sofica, fiica vornicului Stoica din Sintești, s-a căsătorit cu boierul Gheorghe Caridi, aceasta a primit în dar jumătate din satul Popești, cealaltă jumătate cumpărând-o mai târziu. Moșia Leurdenilor (Furduiești) se află pe drumul către Oltenița, pe un pînten de deal, între două ape, Dâmbovița și Ochiul Boului, odinioară înconjurat de pădurile seculare Cernica, Tânganu, Pantelimon și Ciumernicu. Acest tip de așezare a oferit populațiilor din vechime un loc ușor de apărut, fiind tipic așezărilor din acea perioadă, precum Glina, Bobești-Bălăceanca, Tânganu, Dudești, Văcărești. Trebuie amintit că în jurul Bucureștilor exista un dispozitiv de puncte întărite alcătuit din mănăstirile fortificate de la Plumbuita, Căldărușani, Plătărești, Mărcuța, Văcărești și Cotroceni, la care se adaugă și o serie de rezidențe, la rândul lor fortificate, printre care se poate număra ansamblul de la Leurdeni. Toate acestea s-au ridicat pentru că Imperiul Otoman interzicea ridicarea de cetăți sau alte fortificații care puteau deveni puncte de sprijin și apărare în caz de revoltă a poporului asuprit. Moșia Leurdeni (cea dintâi atestare la 1 martie 1592) a avut ca primi proprietari pe Băleni, familie din care provenea Udrea Băleanu, unul dintre cei mai viteji căpitani ai lui Mihai Viteazul. După moartea lui Udrea vel Armaș, sora lui, jupânița Grăjdana ot Leurdeni, adesea menționată ca făcând danii pentru mănăstiri și iertând sătenii de dări, a rămas moștenitoarea domeniului. În 1641, proprietar al Leurdenilor îl aflăm pe Badea Postelnicul Băleanu, care lasă la rândul său moșia feciorilor vărului său Ivașcu Vornicul Băleanu, respectiv lui

Gheorghe Clucerul și Petre Paharnicul. Prin urmare, de-a lungul întregului secol al XVII-lea și până la jumătatea secolului al XVIII-lea, moșia Leurdeni rămâne proprietatea Bălenilor. La 1744, Ancuța Băleanu se căsătorește cu Radu Văcărescu și primește ca zestre „Moșia Leurdeni ot Elhov, hotărâtă și împietrită dupleste tot hotarul cu pivniță de piatră, după cum arată și zapisele cele vechi“. După moartea Ancuței și a lui Radu Văcărescu, Leurdenii sunt moșteniți de fiul lor, Constantin Văcărescu, mare stolnic și de soția acestuia, Safta Kretzulescu. Aceștia dau ca zestre moșia fiicei lor, Smaranda Văcărescu, la căsătoria ei, la 25 martie 1796, cu Mihail Manu, mare Vornic. Tot pe Mihail Manu îl regăsim la 1805 mare caimacam al Craiovei, iar mai târziu membru al Căimăcămiei Țării Românești, calitate în care a reușit să preîntâmpine năvălirea în București a armatei turcești trimisă să reprime mișcarea lui Tudor Vladimirescu și a Eteriei. Tratatul purtat de Căimăcămia munteană cu unii dintre comandanții armatei turcești s-au desfășurat tocmai în reședința lui Manu de la Leurdeni. După moartea lui Mihail Manu, în 1835, Leurdeniul a fost moștenit de fiul acestuia, Nicu Manu, mare Logofăt. În martie 1861, moșia a fost achiziționată prin licitație (contra 25.000 de galbeni), de Enache Ghermani, bancher înșurat cu o descendentă a neamului Obrenovici. Până în 23 octombrie

Leurdeni era formată din satele Leurdeni-Români și Leurdeni-Sârbi, având 496 de locuitori. Aici funcționau o mașină de treierat cu aburi, o școală mixtă cu 8 elevi (din care 3 fete) și o biserică. În 1873, cele două comune au fost unite sub numele de Popești-Leurdeni, iar în 1925 comuna făcea parte din plasa Pantelimon a aceluiași județ, fiind compusă din satele Popești-Pavlicheni (reședința), Popești-Români, Leurdeni și cătunul Cula, având o populație de 2.100 de locuitori. În 1950, comuna Popești-Leordeni a fost arondată raionului N. Bălcescu din orașul republican București, iar în 1968, a devenit comună suburbană a municipiului București, toate satele ei fiind contopite într-unul singur. În 1981, a trecut la Sectorul Agricol Ilfov. Orașul are ca patroană și ocrotitoare pe Sfânta Fecioară Maria, hram purtat și de principala biserică romano-catolică din oraș.

Opt obiective din oraș sunt incluse în Lista monumentelor istorice de interes local

Opt obiective din oraș sunt incluse în Lista monumentelor istorice de interes local. Șase dintre ele sunt clasificate ca situri arheologice (între care ruinele conacului Costaforu), iar două ca monumente de arhitectură - ansamblul fostului conac Manu, datând din secolele al XVII-lea -

1910 moșia rămâne în proprietatea acestora, dată la care Efrem Ghermani o vinde. La sfârșitul secolului al XIX-lea, pe teritoriul actual al orașului erau organizate comunele Popești-Conduratu și Leurdeni, în plasa Dâmbovița a județului Ilfov. Comuna Popești-Conduratu era formată din două sate, Popești-Români și Popești-Pavlicheni, cu 810 locuitori, în majoritate bulgari romano-catolici, care trăiau în 154 de case. În comună funcționau o școală mixtă, o biserică ortodoxă și una catolică. Comuna

al XIX-lea, cu pivnițele boltite și biserica „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil“. Pe listă se mai află și Biserica Vintilă Vodă din Popești-Leordeni, cu hramul „Sfânta Alexandrina“ și „Sf. Ierarh Nicolae“, construită în 1676. Ca așezăminte de cult avem mai multe biserici: Biserica parohială ortodoxă „Sfinții Voievozi Mihail și Gavriil“, construită între anii 1985-1992, pe locul unei biserici vechi, fostă ctitorie a marelui vornic Mihail Manu, ridicată la 1808, dar dărâmată la cutremurul din 1977. Biserica actuală a fost

construită de părintele paroh Ștefan Popa. Tărnosirea a avut loc la 8 noiembrie 1992, sărbătoarea hramului. Biserica respectă planul vechiului lăcaș și este înzestrată cu mobilier, icoane și toate cele necesare cultului și îndeosebi cu o frumoasă pictură în frescă. Piese de mare valoare artistică, datând din perioada 1730-1750, nu au mai putut fi recuperate dintre dărâmaturi. S-a distrus în totalitate portretul vornicului Mihail Manu cu soția sa Smaranda, copiii și nepoții, pictat în ulei pe pânză de Nicolae Polcovnicul. Din vechea pictură în frescă, operă a pictorului Mincu Zugravul, s-au putut recupera în pronaos câteva scene cu sfinți. Singurul element de o deosebită valoare care s-a păstrat este portalul din piatră (pragul) de la ușa de intrare, sculptat în stil brâncovenesc și decorat cu stema dublă a Țării Românești și a Moldovei (porumbelul cu crucea în cioc). Printre dărâmaturi a fost găsită pisană (care a fost așezată deasupra ușii de intrare), care mărturisește astfel: „În slava Sfintei Troițe și întru cinstea marilor arhistrategi Mihail și Gavriil și a marilor împărați Constantin și Elena - ziditu-s-a această biserică din temelie și s-a împodobit după cum se vede de dumnealui Vel Vornicu Mihail Manu, a fi spre pomenire în veci și începându-se de la leatul 1807, a fost sfârșit în stăpânirea marelui împărat al Rosii Alexandru Pavlovici, în 1808, în luna Septembrie.“ Casa parohială construită în 2007 este în prezent sediul Protoieriei Ilfov Sud. Parohia are un grup de cateheze și desfășoară programele „Hristos împărțit copiilor“ și „Alege școală“. În cancelaria

parohială este deschisă permanent o expoziție de carte veche, unde cel mai vechi exponat datează din 1809. Aici se află în curs de amenajare și o expoziție de icoane vechi. Printre cei care beneficiază de ajutorul material al parohiei se numără Penitenciarul Jilava, Spitalul de la Bălăceanca, precum și rezidenții de la Căminul de vârstnici al Fundației „Sfântul Petru“ din localitate. Copiii defavorizați de la Școala nr. 3 din parohie primesc ajutoare periodice prin intermediul profesorilor de religie. Tot pentru enoriași se află în faza de finalizare un centru social, construit în parteneriat cu primăria. Biserica „Vintilă Vodă“, cu hramul „Sfânta Alexandrina“, este o construcție importantă a secolului al XVII-lea, construită după tipul bisericilor-paracis al curților boierești, pe plan dreptunghiular, fără pridvor. Cu toate acestea se observă unele elemente de noutate, specifice perioadei de căutare în arhitectura bisericească de la sfârșitul secolului al XVII-lea. Naosul și pronaosul au acoperișul sub formă de calote sferice. Absida este boltită tradițional, cu un mic cilindru urmat de o semi-calotă, ca noutate arhitectonică remarcându-se sprijinirea acesteia pe o consolă continuă. Tot ca inovație reprezintă zidul interior plin care desparte naosul de pronaos la bisericile tradiționale, acum înlocuit cu un sistem primitiv de trei arcade, element arhitectonic ce avea să se impună mai târziu. Numele sugerează că, pe locul actualii clădiri de cărămidă, ar fi fost o altă biserică construită de voievodul Vlad-Vintilă de la

Slatina, probabil în amintirea unchiului înecat în Dâmbovița, dar ipoteza nu poate fi demonstrată, numele „Vintilă Vodă” rămânând un mister. Ctitorul bisericii este marele vistiernic Hrizea Caridi, zis „din Popești”, unicul fiul al lui Gheorghe Caridi (Karydis), marele vistiernic al voievodului Matei Basarab timp de 17 ani. Biserica „Sfânta Troiță” se află în cartierul Vintilă Vodă și are hramul „Sfântul Nicolae” și „Sfântul Alexandru”. A fost ctitorită de marele vistiernic Hrizea - Caridi și de soția sa Maria (părinții conicarului Radu Popescu). Ea a fost zidită începând cu 1672 și terminată în 1676, având hramul „Sfânta Troiță”, așa cum arată pisania bisericii, păstrată în original. Numele sugerează faptul că pe locul actualei clădiri a fost o altă

biserică, de lemn, construită de voievodul Vlad Vintilă de la Slatina (1532-1534). Pictura în ulei a fost făcută în 1889 de pictorul Ioan Ioanidis. Reparații capitale s-au efectuat în 1972, iar după cutremurul din 1980 a fost întărită cu centură de beton și contraforte. Parohia catolică are sediul în Biserica romano-catolică „Sf. Fecioară Maria, Regina Sfântului Rozariu” din Popești-Leordeni, care datează din 1839, când preotul paroh Necula Penov, cu cei aproape 250 de credincioși, construiește o biserică de scânduri, lipită cu pământ și acoperită cu trestie, pentru a nu mai celebra Sfânta Liturghie într-un grajd de oi. La intrarea și la ieșirea din biserică se săruta crucea, obicei creștin păstrat și astăzi. În 1884 preotul Ignatius d’Alessandro (1878-1885) dorește să înceapă

construcția unei noi biserici, dar nu reușește. Abia în 7 iunie 1886, preotul paroh Francisc Paterok (1885-1903), cu munca și contribuția credincioșilor, începe construirea bisericii, după modelul celei din satul său natal, din Polonia. Această construcție se va încheia în anul 1893, când va fi sfințită. În 1924, preotul Iosif Schubert restaurează biserica, iar în 1928 se sfințește altarul mare. Cutremurul din 1940 a provocat mari distrugerii: turnul s-a prăbușit și zidurile s-au deplasat. Până la refacerea bisericii, în 1942, Sfintele Liturghii s-au ținut într-o baracă de scânduri. În 1946 se va introduce și curent electric aici. Cutremurul din 1977 va afecta din nou biserica și casa parohială, ambele fiind refăcute și consolidate de preotul paroh Victor Iacobec (1975-1990). În 1981 se pune pardoseală de marmură de Simeria în biserică și în curtea din fața acesteia. Calea Sfintei Cruci și basoreliefurile de la ușa principală au fost făcute de artiștii plastici Kocys și Fleissig, iar vitraliile de Alexandru Brețcan. În 1984 se refac altarul și tabernacolul, iar în 1999 se vopsește în alb interiorul.

În oraș se află și o Biserică-monument, singurul lăcaș de cult din lume suspendat pe o gură de canal

În oraș se află și o Biserică-monument, singurul lăcaș de cult din lume suspendat pe o gură de canal, locul unde a fost aruncată cu brutalitate cenușa primilor martiri ai Revoluției Române din Decembrie 1989. Suspendată la 3 m înălțime deasupra terenului, biserica are în plan orizontal dimensiunile de: 6,53m x 19,73m, înălțându-se 23 de metri. Infrastructura este alcătuită din fundații, stâlpi și grinzi de beton armat, iar suprastructura de rezistență dintr-o osatură spațială din lemn. Aceasta se reazămă și este ancorată de infrastructura de beton armat. Primii morți împușcați la Timișoara în ziua de 17 decembrie au fost transportați

în Capitală cu o mașină frigorifică și arși la Crematoriul „Cenușa”. Alături de Monumentul Eroilor s-a reușit ridicarea unei biserici, un loc de reculegere mai primitiv pentru frigul din decembrie. În fiecare an aici se organizează pelerinajul numit „Pe urmele cenușii Eroilor-Martiri timișoreni dispăruți în Revoluție”

Despre conacele Leurdenilor și Costaforu

În zonă se află și ruinele Conacului Leurdenilor. După 1990, documentația în imagini ne înfățișază ruinarea deplină a eleveției și prăbușirea bolților brâncovenești; practic, din elegantul conac locuit în tihnă de ultimii săi proprietari particulari în 1945, astăzi se mai păstrează doar fundațiile. Aici a fost și Conacul familiei Costaforu din Popești-Pavlicheni (Popești-Conduratu), moștenit de la fanariotul Alexandru Conduratu, care dăduse și numele satului, colonizându-l cu bulgari catolici (din secta paulicienilor/pavlichenilor), aduși din regiunea Nikopole. Istoria moșiei din județul Ilfov începe la 1750 când este consemnată cererea bănesei Safta, adresată lui Racovița Voievod, pentru returnarea moșiei Vărăști-Ilfov, aflată anterior în proprietatea cronicarului Radu Popescu. Ulterior una din nepoatele Saftei Popescu se căsătorește cu Alexandru Conduratu - grec din cartierul Fanar. De la această alianță provine denumirea Popești-Conduratu care este purtată de comună până la mijlocul secolului al XX-lea. La moartea lui Alexandru Conduratu, moșia revine ginereului său, Gheorghe Costa-Foru (1820-1876). Având un profil economic eminamente agrar moșia aduce familiei venituri suplimentare. Reședința a fost avariata în 1977 și apoi, părăsită fiind, s-a degradat și a fost demolată de localnici. În

2010 a fost retrocedat terenului moștenitorilor familiei Costa-Foru și apoi vândut. În centrul orașului se află „Monumentul Eroilor căzuți în timpul Marelui Război”. O parte dintre eroii sunt bulgari pavlicheni care și-au dat viața pentru Regatul României. Ei au au plecat din zona sud-dunăreană Nikopole, Belene, Ciprovăț, după anul 1700. În România mai pot fi regăsiți în zona Banatului și în jurul Bucureștiului, unde au ajuns pe la anul 1830. Ei sunt de confesiune romano-catolică. În cadrul învățământului din Popești-Leordeni sunt înscrși peste 1.650 de copii. În oraș se găsesc patru școli și șapte grădinițe dintre care trei particulare. Avem Liceul Teoretic „Radu Popescu”, unde se află și „Școala cu clasele I-VIII nr. 1, o organizație cu structură complexă, pe trei niveluri de învățământ: preșcolar, primar și gimnazial, Școala Generală nr. 2 - „Ioan Bădescu”, care cuprinde și Grădinița nr. 2. din Popești Leordeni”, „Școala Generală nr. 3” cu „Grădinița nr. 3” și „Școala Generală nr. 4”. Dintre grădinițe menționăm „Grădinița „Inima lui Isus”, înființată în 1998, prin carisma surorilor misionare italiene membre ale „Asociației Misionarele Catihetice ale Sfintei Inimi” din Roma, „Grădinița cu program prelungit „Sfântul Gabriel”, cu învățământ de zi, „Grădinița cu program prelungit „Sf. Agnes”, „Grădinița cu program prelungit nr. 4”, „Grădinița nr. 3” „Grădinița nr. 2” și „Grădinița nr. 1”, cu program prelungit. În oraș mai există o circă financiară, un dispensar deservit de 6 medici și 2 stomatologi, două farmacii, policlinica „Medica-Popești”, un cămin de vârstnici și unul de copii. Iubitorii de sport au la îndemână „Sport Club Popești-Leordeni”, cu echipă de fotbal în Liga a III-a. ■

Bibliografie:
Cornea, Andrei, - „Primitivii picturii românești moderne”, București, Ed. Meridiane, 1980;
Giurescu, Constantin C. - „Istoria Bucureștilor”, București, 1979;
Grecianu, Ștefan - „Genealogiile documentate ale familiilor boierești” - București 1913, vol. I.;
Romalo, Nadejda Gr. - „Leordeni. Buletinul Comisiunii Monumentelor Istorice”, Anul XXXVIII, fasc. 123-126, Ianuarie-decemvrie 1945, pp. 54-63;
Stoicescu, Nicolae - „Repertoriul bibliografic al monumentelor feudale din București”, București 1961;
Vărtosu, Ion - „Așezăminte brâncovenești”, București 1938;
Radu Crețeanu - „Biserica „Vintilă Vodă” din Popești-Leordeni - 300 de ani de la întemeiere”, apărut în „Glasul Bisericii”, nr.3-4, 1976.

Surse: wikipedia.org; crestinortodox.ro; ziarullumina.ro; simpa.ro

Ziua Cărții, a Dreptului de Autor și a Bibliotecarului din România

Horiana PETRESCU, bibliotecar CCD Ilfov

Pentru cei care iubesc aniversările, calendarul internațional al UNESCO nu este o „găselniță” sau o manifestare a globalizării, ci este un fel de *to do list*, o repartizare pe zile a temelor de actualitate, teme de reflecție, probleme asupra cărora avem toate motivele să reflectăm. Probleme sau motive de bucurie, demne de „aniversat”? Poate că ghilimelele nu-și au rostul. Cel puțin nu în cazul de față: *Ziua Internațională a Cărții, a Dreptului de Autor și a Bibliotecarilor din România*. Sărbătorită anual pe 23 aprilie, Ziua Cărții este organizată în scopul promovării lecturii, publicării și a drepturilor de autor. Prima astfel de manifestare s-a desfășurat în 1995. 23 aprilie marchează trecerea în eternitate a doi titani ai literaturii universale: William Shakespeare și Miguel de Cervantes. Denumită generic și *Ziua Mondială a Cărții*, sărbătoarea UNESCO este o celebrare a cărților și a artei de a citi, marcată în peste 100 de țări. Originile vin din Catalonia, un loc în care se dăruiau cărți și trandafiri celor dragi de Sfântul George, o tradiție care datează de peste 90 de ani. Prin HG nr. 293/2005, 23 aprilie a fost declarată „*Ziua Bibliotecarului din România*” astfel că și la noi, începând cu 2005, la 23 aprilie se sărbătorește și Ziua Bibliotecarului concomitent cu Ziua Internațională a Cărții și a Drepturilor de Autor. Sărbătorită în avans, la 19 aprilie 2019, Casa Corpului Didactic Ilfov, din Brănești, a avut **PARTE DE CARTE**. În prezența autorului, Nică D. Lupu, și beneficiind de participanți importanți din lumea culturală, romanul *Căpitanul*, proaspăt apărut la Editura Destine, a fost „lansat” pe orbita literară a anului 2019, an de grație... livrească, fiind numit prin decret prezidențial ANUL CĂRȚII. Respectând un tipic aparte, moderației, precum **Victor Gh. Stan**,

scriitor, editor, directorul Editurii Destine, președintele Filialei de Copii și Tineret a Uniunii Scriitorilor din România, **Aureliu Goci**, critic literar, redactor șef al Revistei Arena literară, **Nicolae Roșu**, editor și directorul Editurii Betta, împreună cu organizatorii, membrii echipei CCD Ilfov, în frunte cu directorul **Florin Petrescu**, au creat o atmosferă propice dialogului cu invitații: cititori, cunoscători și admiratori ai CĂRȚII și LECTURII. La spargerea gheții inerente începutului activității și crearea unei atmosfere colocviale a contribuit și momentul artistic oferit de membrii clubului de teatru „Fun feeling” de la Școala Gimnazială nr. 1 Pantelimon. Folosind fragmente din *Țiganiada* a lui Ioan Budai-Deleanu, protagoniștii, elevi ai claselor a VII-a și a VIII-a, coordonați de Cristina Sin, Dorina Maria Stoica, Maria Ștefan, Doinița Cîntă-Bine și Marius Bogdan, au dat viață unor personaje care au reflectat o realitate specifică spațiilor multietnice: împreună putem fi fericiți! Sub semnul lui ÎMPREUNĂ s-a derulat mai departe „scenariul”, evenimentului denumit sugestiv **PARTE DE CARTE**. ÎMPREUNĂ, deopotrivă întru slujirea CĂRȚII: creatori ai cărților, scriitori, editori, dar și beneficiarii direcți ai actului scriitoricesc: cititori, și slujitorii, prin natura meseriei lor, al cărei obiect al muncii tocmai domnia sa CARTEA este: BIBLIOTECARI. Dintre participanții la eveniment, a

căror prezență a înnobilit evenimentul, îi menționăm pe doamna **Alexandrina Niță**, directorul Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, dl. prof. univ. dr. **Alexandru Ionescu**, președintele Organizației Ecomondia, dl. **George V. Grigore**, redactor la „*Condeie ilfovene*”, dna **Eliza Roha**, scriitoare, dna **Gabriela Banu**, traducătoarea romanelor lui Paulo Coelho și dnul **Corin Bianu**, scriitor, membru ceneclului literar *Destine*.

Au oferit mostre de elocvență și talent oratoric, și-au exprimat opinia, aprecierea față de reușitele scriitoricești ale domnului prof. Nică D. Lupu și au împărtășit celor prezenți câteva impresii despre romanul „*Căpitanul*”: dna **Cristina Ghiță Petre**, inspector școlar general adjunct al ISJ Ilfov, dnul **Victor Udrescu**, inspector de specialitate al ISJ Ilfov și dna prof. **Elena Fulga**. După mulțumirile adresate celor prezenți, dnul Nică D. Lupu a făcut câteva destăinuiuri din culisele laboratorului său creativ. Cum a transformat o povestire care a luat premiul I la Concursul de creație literară „Al. Odobescu” în romanul „*Căpitanul*” și faptul că o experiență de tinerete, de pe vremea când se documenta pentru realizarea lucrării de licență, fiind student al Facultății de Geografie, din București, cutureirând pe bicicletă câmpia Mostiștea, cu aparatul de fotografiat pe umăr, i-a oferit sursa de inspirație pentru acest roman. Ca fost director al CCD Ilfov, prof. Nică D. Lupu, de data aceasta, în calitate de scriitor, a reușit să ne mai ofere un exemplu de treabă bine făcută, așa cum el însuși a declarat și declamat în epigrama de mai jos a cărui autor este:

„*Ca în cel mai strașnic sport
pe care l-am jucat tot anul,
Am ieșit azi la raport
Cu volumul „Căpitanul”.*”

Romanul „*Căpitanul*” a mai oferit prilejul unei premiere: din cuprinsul

său, un fragment a fost citit în cenaclul literar Destine, reunit lunar sub „bagheta” dirijorului în ale scrisului, Victor Gh. Stan, directorul revistei Destine. Acest roman a fost dedicat Centenarului - purtând o „inscripție” în acest sens „*un modest boboc de floare în uriașa cunună centenară*”. Apărut într-o zodie norocoasă, romanul „*Căpitanul*” are toate

șansele să se impună în peisajul literar autohton. A reușit să stârnească interes, preocupare, dar și să treacă de furcile caudine ale unor nume grele din tagma criticilor consacrați: **Florentin Popescu** (cel care a scris prefața), **Aureliu Goci**, **Ana Dobre**, **Victor Atanasiu**. Și mai este un motiv, deloc de neglijat, el face obiectul prezentului articol: **romanul „Căpitanul” a avut PARTE de o lansare ca la CARTE.** ■

Prof. metodist Marius-Ovidiu SEBE

Să ne cinstim înaintașii...

La 11 aprilie, la Casa Corpului Didactic Ilfov a avut loc cea de-a doua ediție a simpozionului „Portrete de dascăli ilfoveni”. În cadrul manifestării, dascălii de astăzi ai județului Ilfov au adus un omagiu înaintașilor, evocând mai multe personalități, adevărate modele care s-au remarcat în rândul comunității. Au fost prezentate cu multă emoție portrete de dascăli, care s-au născut în Ilfov sau care au activat o bună perioadă în învățământul ilfovean, care au marcat destine, istoria unor comunități sau viața culturală locală și națională. Au fost omagiați profesorul și compozitorul Ion Popescu-Pasărea, personalitate marcantă a localității Brănești - prezentare susținută de Marius-Ovidiu Sebe de la Casa Corpului Didactic Ilfov, Ion Coman, stâlp al educației afumățene - prezentare susținută de Mihaela Coman de la Primăria Afumați, Stelian Băscă, sculptor în piatră și șlefuitor de tinere suflete dobroeștene - prezentare susținută de Florea Teodora, director la Școala nr. 1 Dobroești, Stan Popescu-Colibași, folclorist, patriot, dascăl-model la școala din Afumați - prezentare susținută de profesor Mădălina Sebe, Școala nr. 1 Afumați, Amelia Dorcioman, un dascăl cu care ne mândrim - prezentare susținută de profesorul Alina Iuliana Căprărescu, director adjunct la Liceul Teoretic „Horia Hulubei” din Măgurele, Voicu Stan Nicolae, o viață dedicată pe altarul învățământului românesc - prezentare susținută de învățătoarea Filofteia State de la Școala nr. 1 Dascălu, O familie de dascăli dedicată, Gheorghe și Elena Petcu din Otopeni - prezentare susținută de directorul adjunct Carmina Marmandiu și și prof. Elena Niculae de la Liceul Teoretic „Ioan Petruș” din Otopeni, profesorul Ion Ioniță din Buriș-Periș, un dascăl cu suflet de aur - prezentare susținută de prof. Gheorghe Enache de la Liceul Teoretic nr. 1 Periș, Învățătorul Gheorghe Petre, desăvârșit în slujirea meseriei de dascăl - prezentare susținută de prof. Gheorghe Enache de la Liceul Teoretic nr. 1 Periș, Personalități didactice la Școala Agricolă de la Pantelimon - prezentare susținută de prof. dr. Florin Petrescu, directorul Casei Corpului Didactic Ilfov.

Activitatea s-a desfășurat în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Județean Ilfov, la simpozion fiind prezenți inspectorul școlar general adjunct al ISJ, Cristina Petre-Ghiță, și inspectorul școlar Victor Udrescu. ■

Simona LUCA, prof. metodist

Agenda de formare la CCD Ilfov mai - iunie 2019. Experiențe transformatoare de formare în echipa Școlii de la Dascălu

În localitatea Dascălu, într-o școală mică și cochetă dintr-un rural tihnit și autentic, într-o după-amiază veselă de primăvară a început cursul „Stresul și relaționarea în mediul școlar” (10 aprilie - 10 mai 2019). Prima sesiune a abordat stresul, cu toate aspectele sale cauzale și remediale, și a fost însoțită de aroma calmă de lavandă: parfum, esență aromatică, sirop, ceai, mult mov. Grupa de curs a pornit într-o călătorie către sine, sinele conștient, dar și subconștient, în care să observăm trăirile și emoțiile, manifestările fizice, mesajele pe care corpul nostru ni le dă permanent, și pe care de cele mai multe ori nu le observăm sau le ignorăm în tumultul zilnic. Am modelat stresul și am învățat să îl integrăm sau să îl eliminăm. Măcar simbolic. Am măsurat nivelul de stres perceput cu Perceived Stress

Questionnaire - Levenstein și am lucrat câteva exerciții de mindfulness. Profesorii de la Școala din Dascălu sunt receptivi și dornici să descopere și să experimenteze zone noi. Pas cu pas de-a lungul cursului s-a construit relația de încredere, care a facilitat ventilarea emoțională a frământărilor care alimentează stresul și încărcarea fiecăruia, s-a creat o atmosferă în care am modelat și am explicat tipurile de relații atât personale cât și profesionale care pot genera tensiune interioară. Colegii, nu doar că au experimentat modalități de relaxare, tehnici de restructurare cognitivă care îți permit o abordare mult mai rațională și mai funcțională a problemelor vieții, dar au și reflectat asupra strategiilor pe care le vor utiliza la clasa cu elevii lor, pentru a-i ajuta să abordeze și să depășească problemele care le generează și lor stres. În luna mai ne vom reîntâlني pentru a continua călătoria prin metoda ESPERE care contribuie la o comunicare funcțională menită să creeze relații armonioase, care să reducă încărcătura negativă care conduce la stres. ■

Anunțuri

Sâmbătă, 18 mai 2019 la ora 10.00, la sediul CCD Ilfov din Brănești, îi așteptăm pe toți colegii înscriși la examenul de Definitivat în învățământ la Programul de Pregătire Metodică, care să le faciliteze un rezultat bun la examen. Susținut de prestigioșii traineri prof. univ. dr. Vasile Molan și prof. univ. dr. Marin Manolescu, acest curs este necesar pentru a aborda cu succes acest pas în cariera didactică.

Miercuri, 22 mai 2019, la ora 15.00, vom deschide la Liceul Teoretic „Horia Hulubei” de la Măgurele cursul CCD IF „Management și consiliere pentru cariera didactică” cu un workshop provocator și inspirațional deopotrivă: **LEADERSHIP CREATIV ÎN EDUCAȚIE**.

Luni, 3 Iunie 2019 va avea loc la CCD Ilfov cel mai important eveniment internațional de formare din acest an, deschis tuturor celor pasionați de autocunoaștere, tehnici noi de expresivitate în comunicare și relaționare precum și schimbare. Workshop-ul este deschis tuturor - profesori, tineri, elevi, părinți.

Avem privilegiul de a-l avea printre noi pe cunoscutul actor norvegian Morten Bruun, care ne va conduce prin tehnicile teatrului social, creat de Augusto Boal al cărui discipol este, ne va destăinui din secretele psiho-dramei creată de J. Moreno, născut la București, român după mamă, ne va modela tehnici de improvizatie de grup. Ne vom bucura de câteva ore de inspirație creativă, culturală, de comunicare și comuniune, într-un spirit multinațional.

- Diplomă de participare la workshop internațional
- Adeverință de participare la curs CCD

- Pentru înscriere la oricare dintre aceste programe, completați formularul - <https://forms.gle/CqtpfBQ2rUAT7Nsf7> sau aflați detalii prin mesaj la e-mail: lucaccd@yahoo.com, simonalucaprof@gmail.com (0746108235 - Simona Luca)

Pagină coordonată de **Prof. dr. Florin PETRESCU**, director al CCD Ilfov